

[Hans Kjær.]

resultaterne for befolkningen, der tæller. Det er jer, der har ansvaret nu.

Af økonomi- og budgetministerens fortræffelige budgetredegørelse fremgår det klart, at selv om det skulle lykkes at få dæmpet den offentlige omkostningsstigning så meget, at den ikke overstiger produktionsstiltvæksten, vil en stærkt stigende skattebyrde alligevel være en uundgåelig konsekvens, og det anføres i al stilfærdig uhyggelighed, at stort set al merindtægt, de erhvervsaktive vil tjene, skal afleveres i skatter, afgifter, kontingenter og bidrag til lønmodtagerfonde. Ja men det går jo simpelt hen ikke at fortsætte på den måde. Og så har man tanker om økonomisk demokrati med ny lønskat eller bunden opsparing. Regeringens planer om økonomisk demokrati betyder jo både skatte- og prisforhøjelser. Det er det modsatte, der er brug for. Jeg kan ikke nok opfordre regeringen til at opgave sådanne verdensfjerne planer, der i den foreliggende form vil gøre dansk erhvervsliv mindre effektivt end andre landes og dermed påvirke hele vor levestandard.

Er der så andre reelle muligheder end den dæmpning af de offentlige udgifters vækst, som økonomi- og budgetministeren ikke har magtet at få gennemført? Hvordan og hvorfor er det gået sådan? Har problemstillingen ikke været kendt? Jo. Den tidligere regerings perspektivplanredegørelse gav os alle choket om, hvordan udviklingen ville blive over 15 år på baggrund af allerede tidligere trufne beslutninger. Nu nærmer vi os meget hurtigere de tilstande, som perspektivplanredegørelsen gjorde det klart for os alle at vi måtte søge at undgå. Problemstillingen har været kendt, den har også været erkendt af økonomi- og budgetministeren så godt som af nogen anden. I utallige taler og artikler har ministeren omhyggeligt forklaret nødvendigheden af, at vi nu fik drejet udviklingen, nødvendigheden af besparelser, i foråret opstillet målet til mindst 2 milliarder kr. og nu bekræftet, at der skulle have været sparet mindst 1 milliard kr. mere. Få eller ingen kunne sige det bedre end ministeren. Der kunne laves en fin oppositionstale alene på citater af ministeren, oppositionstale i forhold til det, ministeren nu forelægger på regeringens vegne.

Kendsgerningen er nok, at ministeren

ikke har fået den fornødne hjælp og støtte, men vel at mærke fra sine egne. Det konservative folkeparti har ustandelig erklæret sig villig til at medvirke. Trods de naturlige betænkeligheder over regeringens planlagte udgiftspolitik gik vi med i spareudvalget, men dette, det nærmeste, vi har været ved sund fornuft, brød som bekendt sammen ved et uværdigt kapløb mellem den daværende statsminister og regeringens støtteparti om at kunne fralægge sig medansvar for nødvendige, men ubehagelige indgreb.

Da vi i september måtte konstatere, at ministeren næppe kom igennem med mere end det halve af sit proklamerede mål, gav vi igen en hjælpende hånd ved at fremlægge et specificeret spareforslag på 2,2 milliarder kr. Ministeren ville studere det med stor interesse og vende tilbage til det inden finanslovsforslagets fremsættelse. Men intet er sket.

At dansk økonomi er på vej ud i håbløst uføre, som forhenværende finans- og statsminister Viggo Kampmann har udtrykt det i en artikel i Ekstra Bladet, er i hvert fald økonomi- og budgetministerens formelle ansvar. Det reelle ansvar kan den til enhver tid siddende statsminister nu ikke sige sig fri for. Den tidligere statsminister underløb som bekendt sin økonomi- og budgetminister. Den nuværende statsminister har åbenbart savnet interesse for, muligvis også erfaring til at medvirke til løsning af landets vel vigtigste opgave. „Det gavner hverken sandhedens eller landets interesse at sige, at dansk økonomi befinder sig i en sump“, er statsministeren citeret for fra presseløgens middag forleden. I sandhedens interesse skal det da siges, at det ville gavne landets interesse, hvis statsministeren kunne ofre mere af sin tid på at lede regeringen i denne sag.

Må jeg anbefale økonomi- og budgetministeren at læse højt på regeringsmøderne af ministerens fortræffelige budgetredegørelse. Hvis man så ikke følger Aktuelt's råd om at få gjort noget ved det, ikke nu, men *nu*, hører jeg gerne, hvordan statsministeren vil betegne den situation, som dansk økonomi er på vej ud i. Det hjælper jo ikke, at økonomi- og budgetministeren så stærkt fremhæver vanskelighederne ved at styre de lovbundne udgifter. Ministeren kan da ikke være blind for, at regeringens dyre nye love netop er lovbundne udgifter. Ministeren kan